

дойдоха, ала се нарядко въ равнини
орачтъ оholenъ вестяваше съ орало
и, като никога, бе глухо, запусъло
по пътища, преди тъй шумни въ пролетъта.
Вместо по стъгдите, потайно по къща
на сборъ работници съ търговци се беряха
и други сметки тамъ по други редъ държаха;
и често пъти тъй до късно прязнощъ чакъ
те престояваха. Край буйния оджакъ
разправяше се тамъ за дните неотдавна,
за паметни дела на труженици славни,
не жалили животъ за своя роденъ край,
тезъ на които се тъжовний гробъ не знай,
или пъкъ за онезъ които, по чужбина
бездомни скитници, разсипваха мърцина
и сили и животъ, — едни въ Диаръ-Бекиръ,
въ Жанъ д'Акъръ други, тамъ до века божий миръ,
отъ преизподнята на тъмните зандани,
да гледатъ, презъ окна въ земята прокопани.

Каменоградския Войвода бе единъ
отъ тия ратници. Отъ няколко годинъ,
ту въ Влашко зимя хъшъ, нехайникъ за прехрана,
ту летя зълъ хайдутъ низъ дебри по Балкана,
той своя пламенъ духъ въ борбите бе калилъ,
мечти за другъ животъ въ сърцето си таилъ . . .
И дойде чаканъ день — избранникъ отъ избрани,
той мина Дунава съ великото призванье
на вождъ народенъ . . . Самъ навсѣде беше той,
ни денемъ, ни ношя умора и покой
не знаящъ . . . И сега, когато въ полунощи
се разотидоха съзваните, той още
безсънно въ пруста се разхождаше и самъ
диктуваше писма, при слабий свещенъ пламъ,
на своите писари — и ту надъ тяхъ възправенъ
застане, вгледа се, ту пакъ си ходътъ бавенъ
подзема. —